Prvo sjedenje

Pozadina hadisa

Mufazzal ibn Umar je bio ashab šestog Imama, Džafera Sadika (83. – 148. p. H). Jednom prilikom čuo je razgovor dvojice ljudi, koji su se smjestili kod mimbera Poslanikove džamije u Medini:

"Čovjek kome je on pripadao", reče jedan, pokazujući na mimber, "zaista je uspio postati važan i dostići veliku slavu". "To je bio pravi mislilac velikog uma", poče drugi, "*Uspio je uvesti u svoju vjeru učene ljude i običan svijet. Danas se u svakoj džamiji svaki dan njegovo ime spominje u ezanu i ikametu uz Božije ime, i to ne jednom nego pet puta. Uspio je tako ostati u sjećanju ljudi, a njegova misija se održati dugo vremena."*

"Ostavimo po strani Muhammeda, s.a.v.a., kojim sam potpuno zadivljen, nego govorimo o osnovi na kojoj su ljudi prihvatili njegovu vjeru – Stvoritelj svijeta. Da li stvarno postoji takvo nešto", reče ponovo prvi.

Onda počeše spominjati svijet i prirodu, pa rekoše kako niko nije bio potreban za njihovo stvaranje, da nema nikakvog "Stvoritelja", i druge slične stvari.

Ove riječi podigoše Mufazzala na noge. Dođe do njih i poče ih koriti zbog onakvog govora o Allahu dž.š. Oni se puno ne uzbudiše nego mu rekoše: *"Ako želiš s nama diskutovati o tome, izloži svoje dokaze lijepo i smireno. Vidimo te u društvu Džafera Sadika koji se nikad ne ponaša tako kao ti. Kada čuje ono što govorimo nikad se ne uzbuđuje, nego se smireno s nama raspravlja."* Mufazzal izađe iz džamije zbunjen i zamišljen. Odluči da ode Imamu Džaferu Sadiku, koji ga odmah upita zašto je potišten. Mufazzal mu ispriča šta je čuo i kako je reagovao. Imam mu reče da mu dođe sutra da mu otkrije Allahovu mudrost u stvaranju i svemu što postoji, vidljivu i prepoznatljivu u svemu, počevši od životinja, ptica, insekata, i svih živih bića biljnog i životinjskog svijeta – takav opis Božije mudrosti i začudnosti u stvorenjima otvoriće oči onima koji traže uputu, biti smirenje vjernicima i zbuniti nevjernike i ateiste.

Mufazzal bi obradovan ovim pa ode kući, nestrpljivo čekajući sutra. Rano ujutro sljedećeg dana Mufazzal se uputi Imamu koji ga uvede u jednu sobu gdje sjedoše zajedno. Mufazzal zamoli Imama da mu dopusti da zapiše njegov govor, što mu on i dozvoli. Tako je ovaj hadis dobio ime po čovjeku koji ga je čuo i zapisao. Podijeljen je u četiri dijela, svaki dio zapisan u jednom .sjedenju

Prvo sjedenje

Mufazzale, oni koji sumnjaju nisu uspjeli razumjeti tajne i razloge stvaranja. Njihove pameti ne“ zapažaju savršenstvo u stvaranju različitih vrsta živih bića na zemlji i u moru, u ravnici i planiskim predjelima. Postali su nevjernici zbog svog nedovoljnog znanja i nesposobnosti da razumiju. Okrenuli su se neprijateljski prema Istini u toj mjeri da negiraju stvaranje i tvrde da je svijet i sve u njemu došlo slučajno i bez posebne namjene. Ali Allah je daleko od onoga što mu pripisuju. Da Bog da ih nestalo! Kako li su zavedeni! U svojoj sljepoći i zbunjenosti sliče slijepim ljudima koji tumaraju u dobro opremljenoj i namještenoj kući. U njoj su lijepi ćilimi prostrti, najbolja hrana i piće servirani, udobna odjeća i sve drugo potrebno za život na dohvat ruke dostavljeno, sve u dovoljnoj mjeri i sve na svoje mjesto postavljeno. Ali slijepci ne vide svu tu ljepotu i red! Kreću se iz prostorije u prostoriju, hodeći naprijed nazad, lijevo desno. Kada jedan od njih posegne za nečim iz potrebe svoje pa nađe nešto drugo za koje ne zna čemu je namijenjeno, kori graditelja kuće ružnim riječima, mada greška potiče od njega samog zbog sljepoće njegove. Takva je sličnost onih koji negiraju stvaranje, Stvoritelja i Njegov plan. Kada nisu u stanju uvidjeti vrijednost opskrbe, savršenstvo i ljepotu svega stvorenog, počinju zbunjeno lutati, nesposobni da razumiju razloge i principe koji se kriju iza svega toga. Tako, neko od njih uzme neku stvar i poželi da je objasni i pronađe razlog i potrebu za njom, pa kada ne uspije tvrdi da se radi o grešci i da je stvar bez cilja, nastala pukim slučajem. Međutim, osobi kojoj je Allah dao da razumije stvarnost i koju je uveo u Svoju vjeru, otkrio joj namjenu i pokazao ljepotu stvaranja, preostaje da mnogo hvali Moćnog Allaha, svog Gospodara, za sve te darove, i da Ga moli za uvećanje u razumjevanju i čvrstinu u vjeri, najboljim riječima i najboljim načinima. On kaže: “Ako ste zahvalni Ja ću vam povećati svoje darove, ali ako ste nezahvalni, Moja kazna je teška.” Svijet je zdanje koje najviše upućuje na Allahovo postojanje – kako su samo njegovi djelovi lijepo uklopljeni i složeni zajedno! Onaj koji zna da razmišlja primijetit će da on sliči kući u kojoj je sve namjenjeno za čovjekov život. Nebo je kao podiguta tavanica, zemlja kao prostrti ćilim, dok su zvijezde, u slojevima jedan nad drugim, kao sjajne lampe. U

njemu su smještene vrijedne stvari, spremne da budu potrošene za njegove potrebe. Čovjek u svijetu je kao domaćin u svojoj kući u kojoj ima sve na raspolaganju. Tako na primjer, postoje različite vrste trava namijenjenih svakom stvorenju – jednom vrstom se stoka hrani, drugu ljudi jedu, jedna se koristi za ukras samo, druga se bere zbog mirisa njezina, jedna je lijek životinjama, druga je lijek ljudima. Jednu jedu samo ptice, a drugom se samo stoka hrani, i tako dalje i tako dalje. Treba znati da je svakoj životinjskoj vrsti također dodijeljena određena .funkcija

Stvaranje čovjeka

Prvo opišimo čovjekovo stvaranje da bi iz toga naučio lekciju. Prva faza u čovjekovom stvaranju počinje od trenutka kada se embrio smjesti u maternicu, obmotan u tri omota i tri tmine. Prvi omotač je koža, drugi omotač je maternica, a treći placenta. U ovo vrijeme embrio se nije u stanju sam održavati niti zaštititi. Sada mu menstrualna tekućina donosi hranu, baš kao što voda donosi hranu biljkama. Tako bude sve dok svi organi ne izrastu, tijelo naraste, koža postane dovoljno čvrsta i otporna na spoljašnje uticaje – da mu vazduh i ono što je u njemu ne mogu štetiti i kada mu oči mognu izdržati svjetlo. Kada sve to bude gotovo, njegova majka počne osjećati porođajne bolove, koji je muče sve dok ne rodi novorođenče. Kada se beba rodi, menstruralna tekućina, kojom se do tada hranio, okreće se u majčine grudi. Njen okus i boja se mijenjaju, i ona postaje skroz drugačija hrana (u vidu mlijeka), koja potpuno odgovara njegovim potrebama i stanju tijela. Odmah, kada se rodi, počinje micati usnama i kvasiti ih jezikom, pokazujući da želi sisati. Pronalazi majčine dojke kao dva rezervoara punog ukusne hrane, idealne temperture i sastava. Hrani se majčinim mlijekom sve dok mu je tijelo nježno, a organi i crijeva mehkani i slabi. Kada se počne kretati i trebati čvršću hranu za izgradnju jačeg tijela, zubi kutnjaci počinju sa rastom da bi mu omogućili da melje hranu i time olakša njeno varenje. Tako se hrani sve dok ne uđe u pubertetske godine, kada mladiću počne rasti brada, kao znak muškosti, dostizanja zrelosti i prekidanja sličnosti sa ženskim polom. Djevojka nastavlja imati čisto lice, lijepo i bez dlaka, da bi sačuvala svježinu i ljupkost i tako privlačila muškarce. Na taj način se osigurava održanje ljudske vrste. Može li se sada zamisliti da čovjek slučajno prolazi kroz ove faze, u svakoj dalje usavršavan? Može li se sve to desiti bez Stvoritelja i Planera? Da menstrualni tok nije usmjeren ka maternici, embrio bi se osušio i uginuo baš kao i biljka lišena vode. Ako se u trenutku, kada bude spreman za život, porođajni bolovi ne bi javili, ostao bi sahranjen u maternici baš kao što živo dijete stavljaju u zemlju i

zatrpavaju? Da nema majčinog mlijeka ono bi umrlo od gladi. Da mlijeko ne odgovara njegovom tijelu, da se zubi ne pojave u pravo vrijeme, hranjenje, žvakanje hrane i njeno varenje bi mu bilo znatno otežano. Kada bi uvijek dojio, njegovo tijelo bi ostalo slabo, ostavljajući ga nesposbnog za ikakav rad. Takav bi čitavog života bio majci na teretu i ona nikad ne bi mogla imati drugo dijete, jer bi on trebao svu njenu brigu. Da se brada ne pojavi u svoje vrijeme, muškarac ne bi dosegao polnu zrelost i ostao bi izgledati kao žena, bez ikakve muževnosti, kao uškopljeni golobradi muškarac odvratnog izgleda.

Ko je onda stvorio čovjeka iz ničega? Ko ga provodi kroz sve te faze i u svakoj mu daje sve što treba? Da li se sve slučajno desilo i pored očigledne preciznosti i sklada? Ako je tako, onda sve što je smišljeno i planirano može biti rezultat slučaja. Time se izjednačava rezultat osmišljene aktivnosti sa rezultatom slučajnog dešavanja, što je nemoguće, jer bi onda za red i sklad govorili da su slučajni, a za nered i nesklad tražili tvorca i uzročnika. Zaista je neznalica onaj koji tvrdi ovo, jer sve što nije planirano i proračunato, nikad nije tačno ni srazmjerno. Nered i slučaj nikad ne mogu biti upoređeni sa redom planom i Allah je daleko od onoga što mu pripisuju ovi nevjernici. Da se dijete rodi sa pameću odraslog čovjeka bilo bi zatečeno i zbunjeno onim što bi svakog trena ugledavalo – sve nove stvari, ptice, životinje i prirodne pojave. Ovo možeš sebi pojasniti sa slučajem kada odrastao čovjek dođe u neku stranu zemlju iz zatvora neke zemlje. Ako ima razvijen um vidjet ćeš ga potpuno zbunjenog, iznenađenog i izgubljenog. Nije u stanju dovoljno brzo naučiti jezik, niti običaje tog mjesta, što mu stvara mnoge probleme. Ali ako je neko odveden u stranu zemlju kao dijete, vidjećeš ga kako brzo uči strani jezik i uklapa se u novu sredinu.

Slično tome, da se dijete rodi sa umom odraslog čovjeka, bio bi zaprepašteno brojnim nepoznatim stvarima, živim bićima i pojavama. Dugo vremena ne bi bilo u stanju razumijeti gdje je došlo i da li je to što vidi stvarnost ili ne. Bilo bi mu muka što je nemoćan i osjećao bi se poniženo što ga drugi nosaju u naramku, daju mu cuclu, motaju ga u pelene i ljuljaju u bešici – ali sve mu je to potrebno, jer je njegovo tijelo slabo i nemoćno. Kao mentalno zrela ličnost izgubio bi dječiju slatkoću i dražesnost. Ne bi privlačio pažnju odraslih niti bi oni imali obzira prema njemu kao što imaju prema nevinoj djeci koja još ništa ne znaju i ne razumiju.

Međutim, Allah je učinio da se dijete rađa bez znanja i bez razumijevanja i svijesti o svijetu u koje je došlo. Posmatra ga i nepotpuno ga razumijeva, i ništa ga ne može zbuniti niti zaprepastiti. Njegov um i razumijevanje se postepeno razvijaju i on se polako navikava na stvari oko njega. Osposobljava se da traži sebi opskrbu pametno i planski, da ulaže napor i nauči životne lekcije kroz pokušaje, greške i uspjehe. I još nešto, veoma važno: Ako bi se rodio sa razvijenim umom i pokazao da odmah sve razumije, roditelji se ne bi osjećali obaveznim u

svakom trenutku da brinu i paze o njemu. Tako bi ljubav i pažnja koje se obično ispoljavaju prema djetetu, i zbog kojih su roditelji spremni na žrtvu i sve neprijatnosti i teškoće koje podizanje djece iziskuje, brzo nestale. Ovakva zrelost u razmišljanju brzo bi oslobodila djecu roditeljske brige, zbog čega bi ih oni rano napuštali i udaljavali se od njih. Tako bi oni postajali stranci jedni drugima što bi stvaralo mogućnost da sestre i braća, roditelji i djeca stupe u .bračne veze

?Vidiš li sada razloge i smisao iza svega toga

Sada pogledaj korist koje dijete ima od plakanja. U dječijem mozgu se stvara tečnost, koja, ako se ne otstrani, može uzrokovati poremećaj ili bolest, ili čak gubitak jednog oka. Plakanjem se odstranjuje ova tečnost, čime se pomaže djetetu da ostane zdravo i osigurava bistrinu njegovim očima. Tako plakanje koristi djetetu, ali roditelji iz njihovog neznanja, daju sve od sebe da ga zaustave kada plače ili ga u tome spriječavaju dajući mu sve što traži. Postoje još mnoge koristi, koje ateisti i nevjernici ne bi negirali da ih razumiju. Često se desi da stvorenja ne znaju za koristi i mudrost koje su znane samo Stvoritelju. Tako i pljuvačka, ako se ne luči iz bebinih usta, može uzrokovati ozbiljne poremećaje. Ovo se može vidjeti kod onih koji imaju višak pljuvačke, koji su ostali na nivou idiota i slaboumnika, ili su oboljeli od drugih bolesti, kao što je paraliza. Mudri Allah je planirao da pljuvačka otiče kroz djetetova usta da bi dijete imalo dobro zdravlje kada odraste.

Pa neka je slavljen i hvaljen Allah. Kako su lijepi Njegovi darovi, koje daje i zahvalnim i nezahvalnim, i onima koji su ih zaslužili i onima koji to nisu. On je daleko iznad onoga što Mu ”.te zavedene neznalice pripisuju